

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

01 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Spînu Oleg în numele părții vătămate Covalciuc Cristian, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 07 iulie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2015, în cauza penală privind-o pe

Dumbrava Tatiana Valentin, născută la 29 iulie 1978, originară și domiciliată mun. Chișinău, bd. Traian 16 ap. 136.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 17.12.2014 - 07.07.2015

2. instanța de apel: 27.07.2015 - 05.11.2015

3. instanța de recurs: 18.01.2016 - 01.03.2016

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 07 iulie 2015, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Dumbrava Tatiana Valentin, a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis pentru femei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani, obligând-o ca în termenul de probă să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

Acțiunea civilă înaintată de avocatul Spînu O. în numele părții vătămate Covalciuc C. a fost admisă în principiu.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, Dumbrava T., fiind deținătoare a permisului de conducere a mijlocului de transport de categoria „B”, la data de 27.07.2014, în jurul orei 20.15, aflându-se la volanul autoturismului de model „Peugeot”, n/î CLA 307 și deplasându-se pe șos. Balcani, mun. Chișinău la intersecția cu drumul spre r-ul Ialoveni, exprimând neatenție în trafic și încredere exagerată în sine, a încălcat cerințele Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului

RM nr. 357 din 13.05.2009 și anume: prevederile pct. 10 alin. (1) lit. „b”, conform căruia, „persoana care conduce un vehicul trebuie: b) să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum; prevederile pct. 56 alin. (2), în conformitate cu care, „în cazul virării la stânga sau întoarcerii, conducătorul de vehicul trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care vin din sens opus și se vor deplasa înainte sau la dreapta”; prevederile art. 45 alin. (1), în conformitate cu care, „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere ce i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră, precum și prevederile marcajelor rutiere: 1.11 „linia dublă formată din două linii înguste paralele” și 1.16.1, 1.16.2”. Drept consecință a încălcărilor enunțate mai sus, Dumbrava T., neținând cont de dexteritatea conducerii mijlocului de transport, nu a asigurat securitatea manevrei, neglijând marcajele rutiere, a efectuat manevra de virare la stânga într-un loc nepermis, acțiuni în rezultatul cărora a comis tamponarea cu motocicletă de model „MV – Agusta” cu n/î KKG 111, condusă de către Covalciuc Cristian, care se deplasa regulamentar din direcția s. Suruceni spre mun. Chișinău.

În urma impactului produs, motociclistului Covalciuc C., i-au fost cauzate din imprudență, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2008/D din 29.08.2014, leziuni corporale, ce prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare gravă. Totodată, în rezultatul accidentului rutier, pasagerului din automobilul „Peugeot” cu n/î CLA 307, Cernenchii G., conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2721/D din 03.11.2014, i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Avocatul Cocoș M. în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimei să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, cu anularea tuturor măsurilor de asigurare.

În motivarea apelului său a invocat că:

- hotărârea primei instanțe este neîntemeiată în partea pedepsei, în partea admiterii acțiunii civile în principiu, cât și în partea măsurilor de asigurare aplicate;

- inculpata nu a fost anterior condamnată, are studii superioare, se caracterizează pozitiv, locuiește împreună cu părinții, care sunt pensionari și necesită îngrijire, a recunoscut în totalitate vina în cele comise, nu a solicitat administrarea de noi probe, s-a căit de cele întâmplate și a cerut scuze sincere familiei victimei, astfel solicită ca circumstanțele menționate să fie considerate ca circumstanțe excepționale la stabilirea pedepsei conform art. 90 Cod penal;

- la adoptarea sentinței urma să fie stabilite limitele pedepsei prevăzute la art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, în coroborare cu art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală și să-i fie fixată o pedeapsă cât mai aproape de minimul de 2 ani închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal, stabilindu-i un termen de probă minim, luând în

considerație caracteristică pozitivă a persoanei de la locul de muncă și de trai, precum și faptul că se află la prima abatere de lege, anterior nu a fost judecată și nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante;

- nici la urmărirea penală și nici în instanța de judecată nu au fost prezentate careva probe, ce ar demonstra quantumul pretins al daunei morale în sumă de 2.000.000 (două milioane) lei, totodată prejudicial moral solicitat este unul exagerat;

- la materialele cauzei au fost prezentate acte din instituțiile medicale din străinătate, însă nu a fost prezentată nici o probă ce ar confirma faptul că partea vătămată ar fi ieșit din țară;

- prin aplicarea sechestrului în cauză, în limita valorii acțiunii neprobate de către avocatul părții vătămate Spînu O., inculpatei îi sunt cauzate prejudicii neîntemeiate.

La data de 19 octombrie 2015, avocatul Cocoș M. în numele inculpatei a depus apel suplimentar, prin care a solicitat excluderea din învinuire a faptului tamponării autoturismului „Peugeot” condus de Dumbrava T. cu motocicletă de model „MV – Agusta”, condusă de Covalciuc C., cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie recalificate acțiunile inculpatei, cu încadrarea acestora în baza art. 242 alin. (1) Cod contravențional, încetarea procesului contravențional în legătură cu expirarea termenului de prescripție, conform art. 30 Cod contravențional și anularea tuturor măsurilor de asigurare aplicate.

3.2 Avocatul Spînu O. în numele părții vătămate, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatei să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani și admiterea acțiunii civile cu încasarea din contul ultimei a prejudiciului cauzat.

În motivarea apelului a invocat că:

- inculpatei i s-a aplicat o sancțiune prea blândă, fapt ce contravine legii penale, deoarece aplicarea pedepsei penale are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane;

- inculpata a comis o infracțiune gravă pentru care este prevăzută pedeapsa cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani, astfel pedeapsa stabilită de prima instanță nu-și va atinge scopul legii penale, prevăzut la art. 2 Cod penal;

- prima instanță a constatat din declarațiile martorului Donea M., precum că inculpata i-a solicitat ultimului să depună mărturii false, însă nu le-a dat nici o apreciere, astfel inculpata din momentul comiterii infracțiunii utiliza diferite mijloace pentru a se eschiva de la răspundere penală;

- consideră că pedeapsa penală stabilită nu contribuie la restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane;

- prima instanță a ignorat faptul că inculpata nu a mers la spital la partea vătămată, pentru a se interesa de starea sănătății acestuia, manifestând aceeași

indiferență și neglijență ca și la momentul comiterii accidentului, de asemenea, inculpata nu a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate și nici nu recunoaște valoarea acestuia;

- nu este de acord cu concluzia primei instanțe, de a admite acțiunea civilă în principiu, din considerentul că cauza este examinată în procedură simplificată, iar inculpata nu recunoaște acțiunea civilă;

- la dosar au fost anexate înscrisuri pertinente ce confirmă existența prejudiciului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2015, s-a admis retragerea apelului suplimentar de către avocatul Cocoș M. în numele inculpatei, fiind încetată procedura de apel pe marginea acestuia. Au fost admise apelurile declarate, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, Dumbrava T., a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani. Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani. Acțiunea civilă a fost admisă parțial și s-a încasat de la Dumbrava T. în beneficiul lui Covalciuc C. prejudiciul moral în sumă de 10.000 lei, în rest cerințele privind încasarea prejudiciului moral au fost respinse. Celelalte dispoziții ale sentinței în latura civilă au fost menținute.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat, că în ce privește apelul declarat de către avocatul Cocoș M. în numele inculpatei, prima instanță la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de circumstanțele atenuante, iar ca rezultat i-a stabilit ultimei pedeapsa principală sub formă de închisoare cu suspendare și pedeapsa complementară, fără a analiza posibilitatea numirii unui termen mai mic, conform limitelor sancțiunii legii în baza căreia a fost recunoscută vinovată. Astfel, instanța era obligată să motiveze din care considerente nu a fost posibil aplicarea unei pedepse mai blânde, ținând cont de gradul pericolului social al faptei comise, de personalitatea inculpatei și atitudinea părților vătămate cu referire la faptele întâmplate.

În opinia instanței de apel prin concluziile eronate expuse de către prima instanță, a fost încălcat dreptul inculpatei la o sentință legală și întemeiată, prevăzut de art. 7, 384 Cod de procedură penală, fapt ce impune necesitatea aplicării unei pedepse mai blânde și prin prisma prevederilor art. 90 Cod penal, a-i numi un termen de probă mai mic.

Instanța de apel la aplicarea pedepsei a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal și de circumstanțele atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal, și anume: vârsta tânără a inculpatei, nu are antecedente penale, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, are la întreținere părinții și de asemenea a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată.

Cu referire la apelul declarat de avocatul Spînu O. în numele părții vătămate, în partea aplicării unei pedepse mai aspre, instanța de apel a reținut că nu s-au constatat temeiuri de a admite apelul în acest sens, o dată ce pedeapsa stabilită sub

formă de închisoare cu suspendarea executării pedepsei corespunde limitei de 1/3 prevăzută de art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, iar în speță prevalează circumstanțele atenuante și nu este rezonabilă izolarea de societate a inculpatei. De asemenea, conform materialelor dosarului și rechizitoriului în privința lui Dumbrava T. nu au fost stabilite circumstanțe agravante sau alte temeieri, ce ar impune necesitatea izolării de societate a inculpatei.

În opinia instanței de apel, prima instanță nepronunându-se asupra prejudiciului moral, a dat o soluție greșită, astfel consideră că în această parte sentința urmează a fi desființată, cu adoptarea unei noi hotărâri, deoarece în cadrul examinării cauzei în prima instanță, avocatul Spînu O. în numele părții vătămate, cu respectarea prevederilor art. 219 Cod procedură penală, a înaintat acțiune civilă, prin care a solicitat încasarea prejudiciului moral și astfel, instanța urma să se pronunțe, deoarece nu se impunea necesitatea de a administra alte probe.

Totodată, instanța de apel a considerat, că suma solicitată de partea vătămată estimată la 2.000.000 lei este neproportională prejudiciului moral cauzat acesteia, având în vedere și faptul că pedeapsa penală, de asemenea, contribuie la recuperarea prejudiciului moral.

La fel, instanța de apel a menționat, că urmează a fi respinse ca nefondate și motivele apelului cu privire la admiterea acțiunii civile a părții vătămate, în partea încasării prejudiciului material și cheltuielilor de judecată, deoarece nu au fost prezentate careva probe incontestabile, ce ar justifica stabilirea cuantumului concret a prejudiciului și în ce mărime anume. Astfel, reieșind din prevederile art. 225 alin. (3) Cod de procedură penală, prima instanță corect a admis în principiu acțiunea civilă a părții vătămate privind repararea prejudiciului material, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză sânt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Spînu Oleg în numele părții vătămate, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatei să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

În motivarea recursului ordinar, autorul invocă argumente similare cu cele indicate în apelul declarat în numele părții vătămate, suplimentar menționând, că nu poate fi reținut argumentul instanței de apel precum că prejudiciul suportat de Covalciuc C. nu este probat, deoarece suma de 209.000 euro, ce este pretinsă, este probată într-un mod foarte clar, iar bonurile de plată ce au fost achitate de către partea vătămată, în mod incontestabil demonstrează faptul că acesta a suferit un prejudiciu, inclusiv și bonul de plată privind cheltuielile de asistență juridică.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, au depus referință privind opinia lor asupra recursurilor declarate:

7.1 Procurorul, prin care a solicitat respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece din analiza materialelor cauzei rezultă că acest temei nu și-a găsit confirmarea, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent. Instanța de apel corect a considerat de a admite apelul, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii comise, de personalitatea inculpatei, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării ei, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă fără izolarea de societate, corespunzând totodată și limitei de 1/3 prevăzută de art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, iar la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale și prejudiciului moral s-a ținut cont și s-a luat în considerație circumstanțele cauzei, suferințele provocate părții vătămate, apreciind real cuantumul prejudiciului cauzat.

7.2 Avocatul Cocoș M. în numele inculpatei, care a solicitat respingerea recursului, cu menținerea hotărârii atacate. A menționat, că inculpata nu a fost anterior condamnată, are studii superioare, se caracterizează pozitiv, a recunoscut în totalitate vina în cele comise, nu a solicitat administrarea de noi probe, s-a căit de cele întâmplate, a cerut scuze sincere familiei victimei și locuiește împreună cu părinții care sunt pensionari și necesită îngrijire. De asemenea, în cadrul ședințelor instanțelor de fond, Dumbrava T., a reținut că este dispusă să recupereze prejudiciul material și moral real cauzat, iar aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, potrivit art. 90 Cod penal, va oferi posibilitatea reală a ultimei de a munci și de a recupera paguba, mai mult ca atât, pedeapsa își va atinge scopul de reeducare și resocializare a inculpatei. Nici în cadrul urmăririi penale și nici în cadrul ședințelor de judecată nu au fost prezentate careva probe ce ar demonstra cuantumul pretins al daunei morale în sumă de 2.000.000 lei, mai mult ca atât acesta fiind unul exagerat. Cu referire la prejudiciul material cauzat părții vătămate, a susținut că la materialele cauzei au fost prezentate acte din instituții medicale din străinătate, care nu au o descifrare detaliată a investigațiilor medicale ce se presupun a fi efectuate, la fel nu a fost prezentată nici o proba ce ar confirma faptul că partea vătămată ar fi ieșit din țară. În plus, la determinarea leziunilor corporale cauzate, cât și a tratamentelor ce se necesitau a fi administrate, se impune numirea unei expertize medico-legale, cât și a unei expertize care să determine costul tratamentului necesar părții vătămate. Totodată, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel judecând apelurile declarate corect a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, iar pedeapsa stabilită de către instanța de apel, o consideră proporțională faptei comise. Mai mult ca atât, instanța de apel corect a concluzionat de a stabili executarea pedepsei închisorii în condiții neprivative de libertate, deoarece nu au fost depistate careva interdicții de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatei. În concluzie, consideră că pedeapsa stabilită va satisface scopul preventiv al pedepsei penale, orientat atât spre persoana inculpatei, cât și spre terțele persoane, iar împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de către recurent, hotărârea contestată conținând motive clare și

legale pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa este individualizată conform prevederilor legale, fiind în concordanță cu capacitatea de corectare a inculpatei, dar și cu principiul umanismului.

8. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acestea urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Autorul își întemeiază recursul său în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; faptei i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Totodată, din conținutul recursului declarat, Colegiul atestă că, avocatul Spînu O. în numele părții vătămate, pe lângă temeiurile de recurs invocate, critică pedeapsa aplicată inculpatei, solicitând a-i fi stabilită o pedeapsă mai aspră, fără aplicarea art. 90 Cod penal. Deci, în astfel de împrejurări, instanța de recurs consideră că, de fapt, avocatul Spînu O. în recursul său, semnaleză și temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Luând în considerație că avocatul doar indică drept temei pentru recurs pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, fără a aduce careva argumente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestui temei.

Astfel, din textul recursului se reține invocarea temeiurilor pentru recurs prevăzute la pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Așadar, instanța de recurs analizând argumentele invocate de către apărător în recursul său remarcă, că acestea au format obiect de studiu la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece practic sunt identice cu cele formulate în apel.

De asemenea, Colegiul reține că, instanța de apel respectând prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, de aceea, Colegiul își însușește argumentele acestei instanțe, argumente fundamentate în fapt și în drept, amplu prezentate în hotărârea atacată și apreciază că nu este necesară reluarea acestora.

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a menționat că, nu poate fi reținut argumentul instanței de apel precum că prejudiciul suportat de Covalciuc C. nu este probat, deoarece suma de 209.000 euro, ce este pretinsă în calitate de prejudiciu material, este probată într-un mod foarte clar, iar bonurile de plată ce au fost achitate de către partea vătămată, în mod incontestabil demonstrează faptul că acesta a suferit un prejudiciu, inclusiv și bonul de plată privind cheltuielile de asistență juridică.

În conformitate cu art. 225 alin. (3) Cod de procedură penală, dacă la soluționarea acțiunii civile, pentru a stabili suma despăgubirilor convenite părții civile, apare necesitatea de a amâna judecarea cauzei pentru a se administra probe suplimentare, instanța poate să admită în principiu acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

În conformitate cu prevederile art. 387 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, o dată cu pronunțarea sentinței de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sânt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge și numai în cazul excepțional când, pentru a stabili exact suma despăgubirilor convenite părții civile, ar trebui amânată examinarea cauzei, instanța poate să admită, în principiu, acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

Instanța de recurs reține, că în prezenta speță, potrivit lucrărilor dosarului, avocatul Spînu O. în numele părții vătămate, a înaintat acțiune civilă prin care a solicitat încasarea prejudiciului moral în sumă de 2.000.000 lei, prejudiciului material în sumă de 209.000 euro și a cheltuielilor de judecată în sumă de 8.000 lei, la care a anexat mai multe bonuri de plată în limba germană, care sunt în copii și nu au o descifrare detaliată a investigațiilor medicale efectuate în privința lui Covalciuc C. (f.d. 126-150, v. I), astfel apărând necesitatea de a amâna judecarea cauzei pentru a se administra probe suplimentare, instanțele de fond corect au conchis de a admite în principiu acțiunea civilă a părții vătămate privind repararea prejudiciului material, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Ce ține de cuantumul prejudiciului moral încasat de către instanța de apel de la Dumbrava T. în beneficiul părții vătămate, în sumă de 10.000 lei, instanța de recurs statuează că acesta a fost stabilit în conformitate cu prevederile art. 1423 alin. (1) Cod civil, coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, de asemenea fiind urmărit scopul ca evaluarea să nu fie una subiectivă și pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei.

Cu referire la argumentul invocat de recurent precum că instanțele de fond au constatat din declarațiile martorului Donea M. precum că inculpata i-a solicitat ultimului să depună mărturii false, însă nu le-au dat nici o apreciere, astfel inculpata din momentul comiterii infracțiunii utiliza diferite mijloace pentru a se eschiva de la răspundere penală, Colegiul penal consideră, că deși instanța de apel nu s-a expus asupra argumentului dat, aceasta nu poate răsturna soluția adoptată

în prezenta speță, dat fiind faptul că în cadrul ședinței de judecată inculpata a recunoscut vina în comiterea infracțiunii și s-a căit sincer de cele comise, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Instanța de recurs consideră că, în prezenta speță nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către avocatul Spînu O. și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în ce privește individualizarea pedepsei, precum că pedeapsa stabilită inculpatei de instanțele de fond este prea blândă, urmând a-i fi aplicată o pedeapsă sub formă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe o perioadă de 4 ani.

Prin urmare, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Conform dispoziției art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Consultând textul deciziei atacate, instanța de recurs reține că instanța de apel a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de toate circumstanțele cauzei, care agravează sau atenuează răspunderea, de persoana celui vinovat, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestuia, prevăzute de art. 75 Cod penal.

Sanțiunea infracțiunii imputate inculpatei și prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani.

Inculpatei în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, aplicându-i prevederile art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei, pe un termen de probă de 2 ani.

Totodată, Colegiul penal reține că cauza penală dată a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpata beneficiind de dreptul de a-i fi reduse cu o treime limitele de pedeapsă stabilite de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Prevederile alin. (1) art. 90 Cod penal, stipulează că *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont*

de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă.

Deci, Colegiul atestă că, la stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de faptul că inculpata a săvârșit o infracțiune gravă din imprudență, iar ca circumstanțe atenuante conform art. 76 alin. (1), (2) Cod penal, a fost reținut faptul că aceasta are o vârstă tânără, nu are antecedente penale, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, are la întreținere părinții. De asemenea, Colegiul menționează că careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite, inculpata este încadrată în câmpul muncii, la locul de trai și de muncă se caracterizează pozitiv, a întreprins măsuri pentru a chema ambulanța pentru transportarea victimei la spital, ceea ce denotă că a conștientizat despre cele săvârșite și a acționat pentru a înlătura urmările prejudiciabile.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel ținând cont de circumstanțele stabilite, a conchis justificat că scopul corectării și reeducării inculpatei se va atinge fără izolarea acesteia de societate, fiind posibil de a-i stabili pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art. 90 Cod penal, pe un termen de probă de 2 ani, luând în considerație că ultima anterior nu a fost judecată, dând posibilitate reală inculpatei să-și dovedească corectarea prin comportament exemplar și muncă cinstită, nesăvârșind o nouă infracțiune. Mai mult ca atât, Colegiul atenționează asupra faptului că careva interdicții de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal nu au fost constatate.

Ce ține de critica recurentului precum că a fost ignorat faptul că inculpata nu a mers la spital la partea vătămată, pentru a se interesa de starea sănătății acestuia manifestând indiferență, de asemenea inculpata nu a reparat prejudiciul cauzat părții vătămate și nici nu recunoaște valoarea acestuia, Colegiul penal atestă că aceasta nu a putut îngrădi instanța de judecată de a-și forma convingerea cu privire la posibilitatea inculpatei de a se îndrepta fără executarea efectivă a pedepsei, deoarece, Dumbrava T., în cadrul ședinței de judecată și-a cerut scuze de la partea vătămată și familia acestuia pentru cele întâmplate și s-a căit sincer de cele comise, iar referitor la prejudiciul cauzat a menționat că este dispusă să recupereze prejudiciul material și moral real cauzat, doar că sumele solicitate de partea vătămată sunt exagerate și nu sunt argumentate prin probe.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatei, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea art. 90 Cod penal și aplicarea unei pedepse mai aspre inculpatei.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu au fost admise erorile de drept la care face referire recurentul și nu sânt temeiuri de casare a soluției adoptate, fiindcă instanța s-a pronunțat motivat asupra tuturor argumentelor indicate în apel, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției nu contrazice dispozitivului, care este expus clar, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit concluzionează că recursul declarat în prezenta speță este neîntemeiat și urmează a fi respins ca inadmisibil.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Spînu Oleg în numele părții vătămate Covalciuc Cristian, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2015, în cauza penală privind-o pe **Dumbrava Tatiana Valentin**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 29 martie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion